

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

KỶ 106

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 26/12/2008

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, mời ngồi! Hôm nay có 70 câu hỏi, có thể thời gian của chúng ta không đủ, trả lời đến đâu tính đến đó. Trước tiên là câu hỏi của đồng tu trên mạng.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, có một đạo tràng cá nhân ở tỉnh Liêu Ninh ngày ngày chủ yếu niệm Phật, mục đích là tổ chức pháp hội tiêu nghiệp, tổ chức 2 ngày thu 1.000 đồng, tiền ít thì không làm. Xin hỏi dùng hình thức như vậy niệm Phật có đúng như pháp không?

Đáp: Chuyện này tôi cũng rất khó nói, bởi vì tôi không rõ [tình hình] Phật pháp trong nước; nếu như theo kinh giáo lý luận của Phật pháp mà nói thì không đúng như pháp. Cửa Phật cúng dường đều tùy ý, không nhất định yêu cầu người khác phải đưa bao nhiêu, chuyện này tôi rất ít khi nghe thấy. Năm đó Thích-ca Mâu-ni Phật còn tại thế, cả đời ngài không nhận cúng dường tiền tài. Cho nên trong kinh giáo, trong giới luật, cúng dường chỉ hạn chế ở tứ sự, đó là đồ ăn thức uống, bởi vì thời đó ngài ra ngoài ôm bình bát đi khát thực, cúng dường một bát đồ ăn, tiếp theo là tọa cụ, quần áo, quần áo rất ít, quần áo rách rồi, không thể mặc được nữa, tiếp nhận đệ tử tại gia cúng dường một bộ quần áo, tiếp theo là khi bị bệnh thì tiếp nhận cúng dường thuốc men, chưa từng nghe nói cần nhiều tiền như vậy để tổ chức pháp hội tiêu nghiệp gì đó. Nghiệp có thể tiêu không? Chúng ta biết được, nghiệp chướng không thể tiêu trừ bằng tiền, tốn bao nhiêu tiền đi chẳng nữa, bố thí thất bảo của cả đại thiên thế giới cũng không thể nào tiêu trừ nghiệp của bạn. Nghiệp phải dùng điều gì để tiêu trừ? Phải dùng giới, định, tuệ; phải công phu tu trì mới có thể tiêu. Cũng chính là nói, trong lúc giảng kinh chúng tôi thường nói, đáng tiếc mọi người chưa nghe, hoặc nghe chưa hiểu, nghiệp từ đâu mà có? Nghiệp là từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mà có, nếu như bạn hoàn toàn buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì nghiệp liền tiêu trừ. Bạn nghĩ mà xem, tôi bố thí một ngàn đồng, tôi bố thí một vạn đồng, tôi bố thí một triệu đồng, phân biệt chấp trước của bạn đã bố thí đi hay chưa? Nếu như không còn phân biệt chấp trước thì nghiệp liền tiêu trừ; vẫn

còn phân biệt chấp trước, còn tự tư tự lợi, còn tham sân si mạn, vậy thì nghiệp của bạn chưa tiêu trừ. Điều này rất rõ ràng, rất sáng tỏ.

Hỏi: Cách làm như vậy liệu có thật sự tiêu nghiệp?

Đáp: Thật sự có thể tiêu nghiệp nếu bạn đưa một ngàn đồng cho họ, sau hai ngày pháp hội, tham sân si mạn, tự tư tự lợi của bạn hoàn toàn không còn nữa, vậy thì nghiệp thật sự tiêu trừ. Nếu như vẫn còn tự tư tự lợi, còn tham sân si mạn, còn danh vẫn lợi dưỡng, nghiệp của bạn không tiêu trừ được chút nào hết.

Hỏi: Nếu như không thể tiêu nghiệp, có phải là sẽ tạo nghiệp?

Đáp: Không thể tiêu nghiệp đương nhiên là tạo nghiệp.

Hỏi: Ai phải chịu nhân quả này?

Đáp: Bạn phải hỏi chính mình, người không tham gia không chịu nhân quả, người tham gia có thể sẽ đều có trách nhiệm nhân quả.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, có một vị cư sĩ mỗi ngày ở nhà tịnh tu pháp môn niệm Phật, gần đây tuyên bố với mọi người, bà ấy có thể trực tiếp liên hệ và nói chuyện với pháp sư Tịnh Không, khuyên mọi người niệm Phật theo sự chỉ dạy của bà, không cần tụng kinh, cũng không cần đến đạo tràng niệm Phật. Đồng thời nói rằng 5 điều niệm Phật mới nhất mà lão pháp sư tự mình truyền thụ, trong đó [có một điều] gọi là linh hồn niệm Phật, vãng sanh tập thể, tức là chỉ cần viết tên ở trong nhà bà ấy, linh hồn đều có thể theo bà ấy niệm Phật, tập thể vãng sanh Tịnh độ. Không ít đồng tu bắt đầu ưa thích vị cư sĩ này, xin lão pháp sư từ bi khai thị.

Đáp: Chuyện này tôi không hề biết. Bà ấy liên hệ tôi, tôi không liên hệ bà ấy. Chuyện này nhất định không thể tin, đây thuần túy là mê tín. Đạo tràng của chúng tôi ngày ngày nghiên cứu học tập Hoa Nghiêm, căn cứ theo kinh điển của đức Phật, dựa vào chú giải của hai vị đại đức Thanh Lương và Lý Trường Giả làm tài liệu tham khảo cho chúng tôi học tập, chúng tôi không làm linh hồn gì đó. Chuyện này hy vọng quý vị đồng tu phải biết, nhất định không được mắc lừa. Không thể nào vãng sanh tập thể, tại sao vậy? Nhân khác nhau, quả cũng khác nhau. Đại sư Huệ Viễn, năm đó xây niệm Phật đường đầu tiên ở Lô Sơn, tổng cộng có 123 đồng tu, cũng không đồng thời vãng sanh, công phu của mỗi người chín muồi, thọ mạng tới, họ tự nhiên rời đi. Thị hiện của đại đức xưa chúng ta phải rõ ràng, phải thấu suốt, [chúng ta] nên học theo đại đức xưa, nhất định không được mắc lừa, đừng bị người khác lừa gạt.

Tôi biết, trước đây Cục trưởng Cục tôn giáo Diệp nói với tôi, ông ấy nói trong nước có không ít người mượn danh nghĩa của tôi làm một số chuyện phi pháp, đây đều là phi pháp, không như pháp, rêu rao lừa gạt, ông ấy nói: “Pháp sư, ngài đều không biết”. Tôi thật sự không biết. Những chuyện này đều do cục tôn giáo, đơn vị an ninh trật tự xử lý, tôi thực sự đều không biết, tôi cũng rất ít về nước, trừ phi có chuyện rất quan trọng, nếu không tôi không thể rời khỏi buổi giảng được. Cả đời đều giảng kinh, đến Tết cũng không nghỉ ngơi, 30 tháng chạp, mừng một tháng Giêng tôi vẫn giảng kinh, năm nào cũng như vậy, quý vị đồng tu đều biết. Bản thân học tập, cộng tu cùng đại chúng, đây là sự hưởng thụ cao nhất của học Phật, chúng ta sao có thể làm trái lời dạy của đức Phật, làm những chuyện phi pháp, không thể như vậy.

Cho nên học Phật, bạn xem thầy tôi thường dạy tôi, cả đời tôi tín thọ phụng hành bốn trọng giới. “*Không làm quốc tặc*”, quốc tặc có nghĩa là gì? Tặc là phá hoại xã hội, làm một số chuyện, đây là những chuyện đệ tử nhà Phật chúng ta tổn hại đệ tử nhà Phật. Việc làm của Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức đều là lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội, không thể tổn hại. Điều thứ hai “*không bán quốc chủ*”, thứ ba “*không trốn quốc thuế*”, thứ tư “*không phạm quốc chế*”, quốc chế là pháp luật của đất nước, nhất định phải tuân theo, không thể làm trái pháp luật. Như vậy là làm trái giới luật, làm trái pháp luật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, một vị đồng tu thiện tâm gọi điện thoại tới Hiệp Hội Giáo Dục Phật-đà Hồng Kông, hỏi số tài khoản ngân hàng của hòa thượng và đạo tràng, sau đó đưa thông tin lên mạng, khuyên bảo các đồng tu khác tùy hỉ bố thí. Nhưng mà trong thông tin không hề nói đây là việc làm cá nhân, không liên quan tới đạo tràng. Xin hỏi cách làm như vậy liệu có dễ khiến người khác hiểu lầm, cho rằng đây là việc làm quyên góp mà đạo tràng và hòa thượng cho phép, do đó sanh ra ảnh hưởng không tốt?

Đáp: Đúng vậy. Cả đời tôi chưa từng tìm người khác hóa duyên, chưa từng tìm người khác kêu gọi quyên góp. Nhiều năm nay cũng làm không ít chuyện tốt trong cửa Phật, như lưu truyền pháp bảo, những khoản tiền này đều do tứ chúng đồng tu chủ động mang tới, chúng tôi chưa từng mở miệng đòi của người khác, chưa từng, tại sao vậy? Bản thân tôi không có đạo tràng. Cả đời tôi không xây đạo tràng, cho nên rất tự tại, không có một chút trách nhiệm nào. Cả đời tôi không muốn làm việc, tại sao vậy? Tổ sư đại đức đều dạy chúng ta thành thật niệm Phật, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chuyện tốt chi bằng không có chuyện, tâm địa

thanh tịnh, bình đẳng, giác, đó là chuyện tốt nhất, tại sao phải kiếm chuyện để làm? Đồng tu mang tiền tới tặng, nhờ chúng tôi giúp họ làm chuyện tốt, chúng tôi cũng không thể từ chối họ, chúng tôi nhất định làm thỏa mãn ý tốt của họ. Chúng tôi nhất định sẽ hỏi ý họ, họ muốn làm chuyện tốt về mặt nào, muốn in kinh, hay muốn làm đĩa giảng, hay là làm từ thiện xã hội, chúng tôi làm theo ý nguyện của họ. Làm thay họ, chúng tôi cũng không nhận tiền công, cũng không phải là chúng tôi làm giúp bạn, bạn phải đưa chúng tôi bao nhiêu, không có, chúng tôi đã làm 50 năm, từ trước đến nay chưa hề thay đổi. Hy vọng quý vị đồng tu, người này nói cho người kia, dùng danh nghĩa của chúng tôi, dùng danh nghĩa đạo tràng của chúng tôi kêu gọi quyên góp đều là giả. Cho nên, bạn cũng không cần biết tài khoản ngân hàng của đạo tràng chúng tôi, biết rồi thì có ý nghĩa gì? Có phải là tìm phiền phức không? Nhớ kỹ, chuyện tốt không bằng không có chuyện gì, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ, đó mới là chuyện tốt thực sự.

Rất nhiều đồng tu tới gặp tôi, đa phần đều không chừa một ai, nhất định đều hỏi tôi: *“Lão pháp sư, ngài giữ gìn sức khỏe như thế nào vậy? Thân thể của ngài rất khỏe mạnh, giữ gìn như thế nào vậy?”* Tôi nói cho bạn biết, giữ gìn thân thể tốt đó là bớt chuyện, bớt phiền não, thân tâm của bạn mới thanh tịnh. Ăn chay, hơn nữa ăn ít, không được ăn nhiều thì bạn mới duy trì thân tâm khỏe mạnh được. Ai lại muốn đi tìm phiền phức?

Chắc là vào năm 2000 tôi di dân đến Úc, năm thứ hai ở Úc thì gặp sự kiện 11 tháng 9, được trường học của Úc mời tới tham dự hội nghị hòa bình do trường học tổ chức. Nhân duyên như vậy, tôi nhận lời mời của trường học, cũng tiếp nhận học vị của trường, thay mặt trường học tham gia hoạt động hòa bình của Liên Hợp Quốc, tham gia hơn 10 lần, chuyện này rất nhiều đồng tu đều biết. Đây là đa sự! Nhưng mà có nên làm không? Nên làm, bởi vì xã hội hiện nay quá loạn rồi, không phải cục bộ mà là toàn thế giới. Chúng ta có thể dùng lời dạy của đức Phật hóa giải xung đột, xúc tiến an định hòa bình, đây cũng gọi là đại từ đại bi, là chuyện đệ tử Phật nên làm. Làm đến nay cũng có thể viết dấu chấm hết rồi, có thể dừng lại rồi. Cho nên, tôi sắp xếp hoạt động của mình nhiều nhất là đến tháng 5 năm sau, từ tháng 6 năm sau trở đi tôi không tham gia tất cả các hoạt động nữa, không tham gia hoạt động quốc tế, cũng không tham gia hoạt động trong nước.

Mọi người tiếp xúc với tôi qua mạng internet, truyền hình, mỗi ngày tôi đều giảng kinh. Tôi hi vọng mỗi ngày mạng internet của chúng tôi giảng sáu tiếng đồng

hồ, bản thân tôi giảng hai tiếng đồng hồ, tôi để cho đồng tu, đồng tham đạo hữu của chúng tôi có hứng thú tới giảng, mỗi người giảng một tiếng đồng hồ, có bốn đến năm người, mỗi ngày chúng ta nghiên cứu thảo luận ở đây, đồng thời cùng học tập với rất nhiều bạn bè, đây chính là câu mà Khổng tử nói: “Có bạn từ phương xa tới, chẳng phải là chuyện rất vui sao?” Hiện tại có bạn từ phương xa, thật sự là phương xa, nhưng mà mỗi ngày chúng ta gặp mặt, gặp mặt trên mạng, gặp mặt trên truyền hình vệ tinh, điều này người xưa không cách nào tưởng tượng được. Làm tốt chính mình, đồng thời có thể giúp đỡ thiên hạ, đây là chuyện tốt. Chỗ của chúng tôi rất nhỏ, chi phí cũng rất ít, không cần thiết mở miệng hóa duyên với người khác. Điều này hy vọng đồng tu nhớ cho, đừng để bị lừa, chúng tôi chắc chắn không hề nhờ người hóa duyên thay cho chúng tôi.

Hỏi: Trên mạng có rất nhiều thông tin như vậy, khiến người khác không cách nào phân biệt rõ ràng, xin hỏi nên làm thế nào?

Đáp: Bạn đều không tin là được rồi, đừng quan tâm đến nó, toàn bộ đều là giả, không phải thật. Đệ tử nhà Phật gặp khó khăn chỉ cầu Phật Bồ-tát gia trì, không đi cầu bất kì người nào, hi vọng đồng tu hiểu được đạo lý này.

Hỏi: Sau cùng vị đồng tu này hỏi, nếu như thật sự phát tâm cúng dường cho đạo tràng và lão pháp sư, xin hỏi nên thông qua phương pháp nào để lấy được đúng số tài khoản ngân hàng?

Đáp: Không cần số tài khoản, khi bạn gặp tôi đưa bao lì xì cho tôi là được, đây là phương pháp trực tiếp nhất, không cần phải phiền phức như vậy.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, cuốn sách Nhân Quả Báo Ứng Hiện Đời lưu thông rộng rãi, gần đây tác giả cư sĩ Quả Khanh của cuốn sách này phát hành một cuốn sách khác, tên là Mạn Đàm Từ Bi Lương Hoàng Bảo Sám, trong đó có một đoạn có nội dung đại khái là, đại sư Chân Huệ trước đây Thiền Tĩnh song tu, sau đó xem được một đĩa giảng, đổi thành chỉ niệm một câu Phật hiệu, một bộ kinh, còn nói khi bản thân niệm câu Phật hiệu bốn chữ, cảm giác thân thể đều là không, kết quả trúng ma. Tìm lão hòa thượng Diệu Pháp khai thị, biết được đó là một con mãng xà, hòa thượng khuyên nó rời đi. Quay đầu lại, lão hòa thượng Diệu Pháp răn dạy đại sư Chân Huệ, nói bà ấy không nên dễ dàng vứt bỏ pháp môn ban đầu, không phải người nào cũng phù hợp chỉ niệm một câu Phật hiệu, một bộ kinh. Xin hỏi quan điểm như vậy, dường như không giống với lý niệm giáo học của lão pháp sư (chi tiết đính

kèm). Đạo tràng Tịnh tông liệu có nên tiếp tục lưu truyền sách Nhân Quả Báo Ứng Hiện Đời hay không?

Đáp: Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, đạo tràng của chúng tôi, tôi hiếm khi hỏi những hoạt động trong đạo tràng, kinh sách, pháp bảo lưu truyền trong đạo tràng rất nhiều, tôi cũng chưa từng đọc qua. Nếu như những pháp bảo này khiến đồng tu hiểu lầm, tốt nhất không nên lưu truyền, đừng gây nên hiểu lầm cho mọi người, như vậy mới tốt. “Nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”, không phải là lý niệm của tôi, là lý niệm mà đời đời tổ sư truyền trong nhà Phật. Ngay cả lúc tôi thân cận thầy Lý, năm tôi 31 tuổi mới thân cận thầy ấy, tôi ở bên thầy 10 năm, học kinh giáo với thầy, thầy cũng chỉ dạy chúng tôi một bộ kinh, một câu Phật hiệu, nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu, chúng tôi đều có được lợi ích rất sâu. Hiểu được một bộ kinh, thì bộ kinh nào cũng đều hiểu, gọi là “một kinh thông, tất cả kinh thông”. Chúng ta vẫn chưa đạt tới trình độ này, phương pháp này là bạn có thể thành tựu tam học: giới, định, tuệ trong một bộ kinh, tâm của bạn định. Bạn học nhiều thì nhất định sẽ phân tâm, tâm của bạn sẽ loạn.

Phật pháp nhất định là do giới đặc định, do định khai tuệ, không giống thế gian pháp. Thực sự mà nói, Phật pháp đã truyền vào Trung Quốc 2.000 năm, có ảnh hưởng rất lớn đối với học thuật truyền thống Trung Quốc, tại sao vậy? Học giả Nho giáo và Đạo giáo cũng rất coi trọng nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu. Lúc tôi còn nhỏ từng học qua mấy ngày ở trường tư thục, trong trường tư thục thầy giáo dạy học chỉ dạy một môn, tuyệt đối không thể đồng thời học hai môn. Chúng tôi học kinh giáo với thầy Lý, thầy Lý cũng nói rõ ràng như vậy với chúng tôi, năng lực của con chỉ có thể học một môn, học hai môn thì không dạy, rất có đạo lý! Học một môn thì tâm thanh tịnh, một phương hướng, một mục tiêu. Hai môn là hai con đường, ba môn là ba con đường, bốn môn là ngã tư đường, đây không phải là chuyện người bình thường có thể học được.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử là một thanh niên 25 tuổi, hai năm nay luôn cảm giác máu huyết trong người nhúc nhích chuyển động như rắn vậy, thường xuyên cả đêm không ngủ được, hoặc mơ thấy chuyện tà dâm. Con cảm giác trên thân còn có người khác, người này cũng khiến con có được năng lực đoán trước tương lai. Xin hỏi phải làm thế nào?

Đáp: Tình huống như vậy hình như xã hội hiện nay, phương Đông hay phương Tây đều có, ở nước ngoài cũng thường nhìn thấy, gọi là bị dựa thân, trong cửa Phật

thường nói oan gia trái chủ dựa thân. Dựa thân chắc chắn có duyên với bạn, nếu như không có duyên họ sẽ không dựa thân bạn. Bạn xem người nhiều như vậy, tại sao họ không dựa người khác mà chỉ dựa một mình bạn? Họ có duyên với bạn. Trong duyên có thiện duyên, có ác duyên, thiện duyên thì họ có thể giúp đỡ bạn, cũng giống như đoán trước tương lai, đặc biệt ở phương diện chữa bệnh, đột nhiên bạn có năng lực chữa trị tất cả những bệnh nan y, đó đều là nhờ họ giúp bạn. Nếu như là ác duyên, vậy thì họ sẽ tới đòi nợ, hoặc là tới đòi mạng, trước đây bạn hại họ, đòi này họ tới gây phiền phức cho bạn. Phàm là gặp được những chuyện như vậy, vẫn nên tránh xa tốt hơn, Không phụ tử dạy chúng ta, “kính quý thần mà tránh xa”.

Nếu như dựa thân, dựa thân có thể đàm phán điều kiện với họ, mời họ rời đi, chúng ta tụng kinh hoặc làm một số công đức hồi hướng cho họ. Tôi biết có rất nhiều đồng tu, hoặc là tụng 100 bộ kinh Địa Tạng, tụng 1.000 bộ kinh A-di-đà, niệm Phật hồi hướng, hy vọng họ có thể cầu sanh Tịnh độ, hoặc là học tập cùng với chúng ta, đây đều là chuyện tốt, đừng dựa thân nữa. Hóa giải như vậy, đa phần họ đều có thể tiếp nhận, bởi vì oan oan tương báo không phải là chuyện tốt, chuyện này nếu oán hận kết sâu, biết khi nào dứt, đời đời hai bên đều đau khổ, hà tất như vậy! Mọi người cùng nhau học Phật, vãng sanh thế giới Cực Lạc, đều là học trò của A-di-đà Phật, đây là chuyện tốt nhất, rất nhiều oan gia trái chủ tiếp nhận.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, mặt học gần đây nghe đĩa giảng “Bồ Thí, Nhẫn Nhục, Thật Làm – Phước Lai” của cư sĩ Cao Phước Lai ở Hồng Kông, vô cùng ngưỡng mộ, nên tới chùa Tiếp Long Hàng Châu của cư sĩ Cao ở lại một thời gian, đồng thời thỉnh giáo với cư sĩ Cao hai ngày. Sau khi thấy tận mắt nghe tận tai, nghi hoặc rất nhiều, xin pháp sư khai thị. Bạn đồng tu này có 5 câu hỏi, câu hỏi đầu tiên, cư sĩ Cao in một đoạn trong Vấn Đáp Học Phật của lão pháp sư giảng vào năm 2006, đại ý là lão pháp sư chuẩn bị bồi dưỡng nhân tài giảng kinh, trong đó có nhắc tới thầy Cao, thầy Cao đó chính là bản thân cư sĩ Cao Phước Lai.

Đáp: Hình như tôi chưa từng nói như vậy. Đích thực là vào năm 2006, sau khi tổ chức hoạt động ở Paris tôi từng tới London, từng tới nước Anh, sau khi trở về tôi muốn bồi dưỡng nhân tài. Nhưng mà bồi dưỡng nhân tài, mãi đến ngày hôm nay vẫn không có người cũng không có đạo tràng. Chuyện này phải có phước báo lớn, cả đời tôi không có đạo tràng, đạo tràng của người khác có chịu cho tôi mượn dùng hay không, không phải là chuyện dễ dàng. Bồi dưỡng nhân tài cũng không phải trong thời gian ngắn, ít nhất là 10 năm, đi đâu tìm chỗ, ai có thể hộ trì cho chúng tôi 10

năm? Tôi hi vọng có 10 đến 20 người ở cùng nhau tu hành, giống phương pháp bế quan của người xưa, 10 năm không xuống núi, mỗi người chuyên tu một bộ, Nho Thích Đạo đều được, bởi vì Nho Thích Đạo đều thiếu nhân tài. Đây không phải là chuyện dễ dàng, không phải là chuyện đơn giản, là nguyện vọng mà đến nay vẫn chưa chín muồi. Nếu như cơ duyên chín muồi, chúng ta tới đâu tìm đồng tu [tới học]? Không phải tùy tiện có thể tìm được, tôi không chiêu sinh.

Cho nên có người hỏi, tôi hi vọng mười mấy người này từ đâu tới? Trong lòng tôi có tính toán. Giống như những điều tôi từng nói với ông David McMullen của đại học Cambridge, tôi chỉ có hai điều kiện, điều kiện đầu tiên: phẩm đức, họ nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy, Cấm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp, nếu như là người xuất gia, còn phải thực hành Sa-di Luật Nghi, đều phải làm được, đức hạnh có nền tảng thì mới có thể thành tài được, không có đức hạnh mà lại có học vấn, không có tác dụng, cho nên đức hạnh đứng đầu; điều kiện thứ hai: họ có khả năng đọc hiểu văn ngôn văn, bởi vì tài liệu gốc của Nho Thích Đạo đều viết bằng văn ngôn văn. Có hai điều kiện này là được. Nhưng mà làm sao bồi dưỡng đức hạnh này? Bạn nói bốn loại sách này bạn đều đọc qua rồi, đều đọc thuộc rồi, đều có thể giảng, như vậy không có tác dụng, bạn phải làm được. Làm được ai nhìn thấy? Lúc đó tôi nhớ tới thầy cô giáo ở trung tâm văn hóa Lư Giang, các thầy cô giáo đã bồi dưỡng ba năm ở đó, chúng ta thấy ba năm này họ thật sự thực hành, tôi muốn chọn ra mười người ở đó, không chiêu sinh bên ngoài. Người bên ngoài nếu thật sự có thể làm được cũng có thể tham gia học tập cùng chúng tôi, tới dự thính; danh sách dự thính cũng chỉ có mười người, chúng tôi có dự định như vậy. Tuân theo lời dạy bảo của đại sư Ấn Quang, vào thời mạt pháp này đạo tràng phải nhỏ, số người không được vượt quá hai mươi, bạn rất dễ dàng duy trì, bạn không phải lo lắng. Đạo tràng quá lớn, chi phí quá nhiều, bạn muốn duy trì thì phải quyên góp hóa duyên, vậy thì mệt mỏi lắm, hủy hoại hết đạo nghiệp của chúng ta. Cho nên không thể quá lớn.

Tôi học tập kinh giáo 57 năm, qua năm mới là 58 năm, tôi giảng kinh cũng giảng 51 năm, tôi thể hội sâu sắc được lời của đại sư Ấn Quang, trong thời đại này thật sự tu hành, hoằng pháp lợi sanh thì có lợi ích lớn. Bất luận là tại gia, xuất gia học Phật, việc đầu tiên chính là phải buông xuống danh văn lợi dưỡng, buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống tham sân si mạn. Bạn thật sự làm hay là giả bộ làm? Thật sự làm đều có thành tựu; giả bộ làm, vậy thì bạn tạo nghiệp, phải chịu nhân quả, điều

này quý vị nhất định phải hiểu rõ. Tôi chưa từng chỉ định một ai, bởi vì đến nay vẫn chưa có chỗ, làm sao tôi có thể chỉ định ai được?

Hỏi: Tiếp theo bạn này hỏi tiếp, cư sĩ Cao cả ngày công khai mắng nhiếc [người khác], ngoài lão pháp sư, thầy Chung, thầy Thái là không bị mắng, phương trượng của tất cả chùa chiền trong cả nước, học trò của Tịnh tông Học hội, học viện trên mạng, hộ pháp đạo tràng Tịnh tông đều bị ông ấy mắng, đều coi thường, luôn khen ngợi công trạng của bản thân.

Đáp: Chuyện này tôi không biết, bạn nói với tôi, tôi mới biết. Thánh học thế gian xuất thế gian, tức là giáo học của thánh hiền, câu đầu tiên dạy phải khiêm tốn, không dạy ngạo mạn, mà chuyện đầu tiên là dạy bạn học cung kính. Bạn xem thập đại nguyện vương của Phổ Hiền Bồ-tát, điều đầu tiên là lễ kính chư Phật, vậy Phật là ai? Hết thấy chúng sanh đều là Phật tương lai. Chư Phật giảng ba đời, Phật quá khứ, Phật hiện tại, Phật tương lai, tất cả chúng sanh đều là Phật tương lai, sao bạn dám đắc tội? Nhà Nho, bạn xem câu đầu tiên trong Lễ Ký, “*Khúc Lễ nói: chớ bất kính*”, cung kính hết thấy thì làm sao mắng người được? Thích-ca Mâu-ni Phật chưa từng mắng người, Khổng lão phu tử chưa từng mắng người. Hiện nay rất nhiều người làm việc không đúng như pháp, tại sao không mắng họ? Trong kinh Vô Lượng Thọ Thế Tôn sớm đã thấy rõ thời đại hiện nay của chúng ta, ngài nói rất rõ ràng, hiện nay làm chuyện không đúng như pháp thế nào đều phải tha thứ cho họ. Bạn xem đức Phật giảng hay biết bao, câu này trong kinh Vô Lượng Thọ: “*Đời trước không tốt, không biết đạo đức, không có người dạy, tuyệt không trách họ!*” Họ làm chuyện sai, tại sao không thể trách mắng? Người đời trước không dạy họ, cha mẹ không dạy họ, thầy cô không dạy họ, ông bà cũng không dạy họ. Hiện nay, giáo dục truyền thống của chúng ta ít nhất bốn đời đã không còn, đại khái hơn 100 năm, bạn làm sao có thể trách họ, họ chưa được học.

Cho nên thánh hiền là dạy mà ra, Phật Bồ-tát là dạy mà ra, giáo dục truyền thống đã đánh mất lâu như vậy, không thể trách bất kỳ ai. Hôm nay họ làm ra vô số chuyện không đúng như pháp là bình thường, như chuyện Cao Phước Lai làm, tôi thấy cũng là bình thường, tại sao vậy? Ông ấy chưa được tiếp nhận giáo dục thánh hiền, nếu như ông ấy thật sự tiếp nhận giáo dục nhà Nho, giáo dục nhà Phật, vậy thì chắc chắn sẽ không như vậy. Đệ Tử Quy không dạy bạn mắng người, Cảm Ứng Thiên cũng không dạy bạn mắng người, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo cũng không dạy bạn mắng người, Sa-di Luật Nghi càng không dạy bạn mắng người. Cho nên nếu

bạn thật sự học, làm sao có thể có những hành vi như vậy? Hành vi này là do ông ấy chưa được tiếp nhận giáo dục này, thường có hành vi khen mình chê người, đây là phạm đại giới Bồ-tát. Trong Bồ-tát giới có một điều rất quan trọng, đó là không thể khen mình chê người, coi thường người khác, đây là giới luật nghiêm trọng.

Hỏi: Tiếp theo hỏi, chùa Tiếp Long mang tính chất kinh doanh, nhưng trước đây vẫn luôn thua lỗ. Hiện nay mỗi ngày tiền ăn là 15 đồng, không trả tiền ăn thì giữ đồ không cho rời đi. Từ khi đĩa giảng được lưu hành, mọi người trên toàn quốc tìm đến, nhìn một chút, nghe cư sĩ Cao khoác lác một phen, cúng dường rồi rời đi, tiền cúng dường một tháng nhiều hơn trăm ngàn đồng.

Đáp: Chuyện này chúng ta không cần quan tâm tới họ, nhân quả của mỗi người, họ tự mình gánh vác. Thời đại hiện nay là dân chủ tự do mở cửa, chỉ cần họ không làm trái pháp luật của đất nước, họ có thể sinh tồn, người học Phật chúng ta đừng nên can thiệp những chuyện này.

Hỏi: Tiếp theo nói, những chuyện khiến người khác cảm thấy bất an quá nhiều, ví dụ như chữa bệnh cho người điên, trị không khỏi thì dùng cây gậy to đánh mạnh, kết quả đánh cho họ sợ, sau đó ông ấy nói có hiệu quả, một số chuyện như vậy. Hiện nay, đĩa giảng của cư sĩ Cao lưu hành rộng rãi trên toàn quốc, ngay cả chỗ phát hành của chùa Thiên Tông Thật Tế cũng đang lén lút tặng, (cất trong áo, không bày ra bên ngoài), còn tặng cho con một đĩa. Đồng thời một vị xuất gia của chùa Thiên Tông Thật Tế còn nói, thầy Cao đã khai ngộ rồi, đĩa giảng đã được lão pháp sư giám định. Xin hỏi ngài đã đồng ý cho lưu hành chưa? Thầy Cao đã khai ngộ hay chưa?

Đáp: Bạn hỏi rất hay, tôi thành thật nói cho bạn biết, tôi còn chưa khai ngộ, tôi làm sao biết họ khai ngộ hay chưa? Tôi có quyền hạn gì mà cho phép đồ của người khác lưu hành? Thời đại hiện nay, tự do ngôn luận, tự do xuất bản, tôi có quyền hạn gì mà can thiệp vào [chuyện] của người khác? Cho nên chuyện này, tôi vốn hoàn toàn không biết, hôm nay nghe bạn hỏi, tôi mới biết nhiều chuyện như vậy. Điều này cũng cảnh giác chúng ta, cho dù là người ưa thích học Phật, học tới khi danh lợi hiện tiền thường sẽ biến chất. Chuyện này từ xưa đến nay đều có, tại sao vậy? Phiền não tập khí của con người rất nặng, thời gian tiếp xúc Phật pháp rất ngắn, chưa thể xoay chuyển được. Lúc chưa có danh văn lợi dưỡng, lúc còn vất vả gian khổ, hình như còn có chút đạo tâm, nhưng mà danh lợi vừa hiện tiền, cảnh giới bên ngoài vừa mê hoặc, thông thường đều không giữ được, liền đọa lạc, tình huống như vậy từ thời

Thích-ca Mâu-ni Phật đời đời đều có. Chúng ta không thể không cảnh giác, không phải cảnh giác người khác, mà là cảnh giác chính mình, chính mình không được đọa lạc.

Hình như gần đây tôi từng nhắc qua, đại sư Liên Trì có một đoạn ghi chép trong Trúc Song Tùy Bút, cũng là người bạn cũ của đại sư, người xuất gia, lão hòa thượng, bề quan trọng núi rất nhiều năm, rất được mọi người tôn kính, rất nhiều cư sĩ sùng bái ông ấy, mời ông tới thành phố đi giảng kinh thuyết pháp, không bao lâu sau ông liền thay đổi, thoái chuyển, phiền não tập khí đều hiện tiền. Có một ngày hai người gặp mặt, gặp mặt đại sư Liên Trì, đại sư Liên Trì nói, không nhắc tới tên của ông, ngài nói có một lão hòa thượng đạo hạnh cũng khá, ở trong núi tu hành, tu hành rất tốt, sau khi vừa xuống núi thì không chịu được sự mê hoặc của bên ngoài liền thoái chuyển. Lão hòa thượng hỏi ngài: là ai vậy? Đại sư Liên Trì nói: chính là huynh đó! Cho nên, tình huống như vậy rất bình thường, không hiếm lạ. Chúng ta thấy rồi đừng cảm thấy kỳ lạ, cũng không nên trách cứ. Quan trọng là hồi quang phản chiếu xem lại bản thân mình có đọa lạc không, mình có giống họ không, điều này mới quan trọng. Cho nên họ là tấm gương, chúng ta phải lấy tấm gương này để soi lại bản thân, như vậy rất có lợi ích đối với bản thân.

Hỏi: Cùng xem câu hỏi tiếp theo, sau khi đệ tử nghe kinh, cố gắng thực hành, tu sửa lỗi lầm của ba nghiệp. Nhưng không hay không biết vẫn phạm lỗi lầm, khi bản thân ý thức được đã làm trái lời dạy của Phật, trong lòng vô cùng phiền não, buồn bực không yên, có lúc thậm chí còn đánh mất tín tâm, xin lão pháp sư từ bi khai thị.

Đáp: Đây là chuyện tốt, cũng là rất nhiều điều mà tôi vừa nói, phiền não tập khí từ vô thủy kiếp đến nay của chúng ta quá nặng, từ nhỏ lại không được tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức, nhân quả như trước đây, mê hoặc của xã hội hiện nay phải hơn thời xưa không dưới trăm lần, các vị đại đức thời xưa, nếu như sanh vào xã hội hiện nay, tôi tin rằng ít nhất khoảng một nửa sẽ bị đào thải, không chịu được sức mê hoặc. Cho nên, con người hiện nay có thể tu thành công, công lực của họ ít nhất phải cao hơn người thời xưa mấy chục lần, nếu không cao hơn thì họ không thể thành tựu. Cho nên, xã hội hiện nay đào thải rất nhanh, thành tựu cũng nhanh, xem bạn có thể chống lại mê hoặc này hay không, có thể chịu được khảo nghiệm, chuyện này phải có tín tâm. Ngày ngày không rời kinh giáo, nhiều năm như vậy tôi có thể giữ được một chút, chính là nhờ điều này, mỗi ngày đọc kinh; đọc kinh là tiếp nhận lời

dạy bảo của Phật Bồ-tát, tránh xa mê hoặc. Phương pháp tránh xa của tôi, ít nhất cũng có 40 đến 50 năm tôi không xem tivi, không xem báo, không xem tạp chí, không xem phim, cự tuyệt hoàn toàn những thứ này, đều cắt đứt duyên rồi, tại sao vậy? Giữ gìn tâm thanh tịnh của chính mình. Những chuyện đó không cần biết, đều là ô nhiễm, bạn xem những thứ đó, nghe những thứ đó, vậy thì bạn tiếp nhận ô nhiễm. Chúng ta đọc kinh Phật, nghe giảng kinh, chuyện này tốt, nghe lời dạy bảo của thánh hiền, mới có thể giữ được thân tâm của chúng ta thanh tịnh. Những điều người thế gian muốn, từ tuổi trung niên trở đi đều hi vọng khỏe mạnh sống lâu, đây là đạo khỏe mạnh sống lâu. Bạn tiếp nhận những thứ ô nhiễm này thì bạn phải trả giá, cái giá phải trả là gì? Là khỏe mạnh sống lâu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trên con đường học Phật, nhiều lần gặp phải cản trở hủy báng, xin hỏi là do nguyên nhân gì?

Đáp: Nguyên nhân này bạn không cần hỏi tôi, bạn thử nghĩ kỹ lại liền hiểu rõ. Trong Phật pháp giảng, thứ nhất là bản thân chúng ta không có phước báo, điều này không thể trách người khác; thứ hai, đại khái là đời quá khứ chúng ta kết oán với chúng sanh quá nhiều, những cản trở, hủy báng này đều là oan gia trái chủ tới báo thù. Chúng ta có thể tiếp nhận là được, tiếp nhận, sám hối, ngày ngày chúng ta hồi hướng công đức tu học của bản thân cho họ, thời gian dài tự nhiên liền hóa giải. Thật sự là chánh pháp thì thường gặp chuyện này, cũng có thể nói phước đức nhân duyên của chúng sanh chưa chín muồi; phước báo của chúng sanh chín muồi thì họ tới hộ pháp, sẽ không hủy báng pháp. Cho nên nhân duyên trong đó rất phức tạp, chúng ta chỉ cần thật sự tu hành là được, không nên bị ảnh hưởng bởi họ.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, đệ tử cho rằng kinh Hoa Nghiêm mà lão pháp sư giảng, đặt tiêu chuẩn của Phật quá thấp. Lão pháp sư cho rằng minh tâm kiến tánh tức là Phật, đó chỉ là khai ngộ mà thôi, chứ không phải là cảnh giới của Phật, minh tâm kiến tánh không phải là thành Phật, còn cách Phật rất xa, xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Lời tôi giảng không phải ý của tôi, tôi không có ý này, tôi không dám giảng, lời tôi giảng đều là ý trong kinh Phật, tôi giảng sự giải thích của tổ sư đại đức. Bởi vì trong kinh đức Phật giảng rất rõ ràng, đây cũng là điều mà trước đây thầy dạy chúng tôi, thành Phật như thế nào? Đoạn tận hết thảy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước gọi là thành Phật, gọi là minh tâm kiến tánh, cho nên minh tâm kiến tánh không phải người bình thường có thể làm được. Đoạn vô minh rồi, vô minh là gì?

Khởi tâm động niệm, bạn có thể ở trong hết thầy pháp thế gian và xuất thế gian không khởi tâm, không động niệm, thật sự làm được không khởi tâm, không động niệm thì bạn liền thành Phật. Trong Hoa Nghiêm tôi giảng điều này rất nhiều, nếu như thật sự làm được không chấp trước đối với hết thầy pháp thế gian xuất thế gian, người này là chánh giác, là A-la-hán, trong sáu nẻo không có; nếu như có thể buông xuống phân biệt, đối với pháp thế gian xuất thế gian không phân biệt, tập khí phân biệt cũng không còn, người này gọi là Bồ-tát; sau cùng vô minh cũng phá, vô minh là khởi tâm động niệm, không khởi tâm, không động niệm, mười pháp giới không còn nữa thì người này thành Phật rồi, khởi tâm động niệm có mười pháp giới, [khởi tâm động niệm] mười pháp giới không còn nữa. Cho nên A-la-hán vượt khỏi sáu cõi, Bồ-tát vượt khỏi mười pháp giới, Phật ở nhất chân pháp giới. Giảng rất rõ ràng, sao có thể nói giảng [tiêu chuẩn của Phật] quá thấp? Vậy thì có thể bạn giải thích, thế hội bốn chữ minh tâm kiến tánh quá thấp. Minh tâm kiến tánh không phải là chuyện dễ dàng!

Đại sư Lục Tổ Huệ Năng minh tâm kiến tánh rồi, bạn xem khi ngài kiến tánh báo cáo với Ngũ Tổ cảnh giới kiến tánh, ngài nói rất hay: “*Nào ngờ tự tánh, vốn tự thanh tịnh, vốn không sanh diệt, vốn tự đầy đủ, vốn không dao động, thường sanh vạn pháp*”. Lời kệ của ngài giống với lời giảng của quốc sư Hiền Thủ trong Vọng Tận Hoàn Nguyên Quán, là cùng một cảnh giới, chúng ta làm không được. Chúng ta không những Phật không làm được, Bồ-tát không làm được, ngay cả A-la-hán cũng chưa làm được, để tôi nói rõ hơn điểm này, nói thấu suốt điểm này cho bạn, đến Tu-đà-hoàn chúng ta đều chưa làm được. Tu-đà-hoàn đoạn tận 88 phẩm kiến hoặc trong ba cõi, chúng ta một phẩm cũng chưa đoạn, là phàm phu thật sự.

Bản thân tôi học Phật, giảng kinh giáo học 51 năm, tôi hiểu những lời giảng trong kinh Phật, tôi chưa làm được. Tôi thường khích lệ đồng tu, lời này cũng nói mấy chục năm rồi, không phải gần đây mới nói, tôi khích lệ đồng tu, chúng ta cùng nhau nỗ lực, buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, buông xuống ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn, chúng ta vào cửa Phật chưa? Vẫn chưa, tôi đều nói lời thành thật, buông xuống mười sáu chữ này, chỉ đứng ngoài cửa Phật, chưa tiến vào, mới tới cửa. Tiến vào, tiến vào là điều kiện trong kinh điển, chính là năm loại kiến hoặc, thân hoặc, biên hoặc, kiến thủ kiến, giới thủ kiến, tà kiến, đoạn tận năm loại kiến hoặc này, bạn mới tiến vào cửa. Là địa vị gì? Là Bồ-tát Sơ tín trong Thập tín của kinh Hoa Nghiêm, tức là học sinh lớp một của Phật

giáo, bạn mới xem là tiến vào cửa, trong Tiểu thừa là Tu-đà-hoàn, còn cách xa A-la-hán, mình tâm kiến tánh là Phật, còn cách càng xa hơn nữa.

Cho nên, đồng tu phải cẩn thận nghe kinh giáo. Bạn nghe chưa hiểu, tôi biết, tôi không trách bạn, tại sao? Trong kinh đức Phật giảng 3 chương ngại, bạn có 3 chương ngại lớn, cho nên dù Phật tới giảng kinh thì bạn cũng nghe không hiểu, bạn sẽ hoàn toàn nghe sai ý của Phật. Ba chương ngại lớn này phải ghi nhớ, trước đây chúng ta đã giảng rất chi tiết, thứ nhất là ngạo mạn, thứ hai là đố kỵ, thứ ba là tham dục. Ba thứ này, nếu bạn không giảm bớt chúng, không loại bỏ chúng, đừng nói tới tu hành, nó mang lại đại chương ngại đối với tu hành, bạn không cách nào tu hành. Cũng tức là nói, bạn có ba chương ngại lớn này thì bạn không làm được Đệ Tử Quy, cũng không làm được Cảm Ứng Thiên, cũng không làm được Thập Thiện Nghiệp. Bạn nghe kinh Phật, những gì nghe được chỉ là ghi nhớ học vắn, không thể hội được ý nghĩa của kinh Phật, tại sao vậy? Bạn có chương ngại lớn. Loại bỏ ba chương ngại lớn này, bạn mới có cách tiếp cận Phật Bồ-tát. Cho nên trong kinh giảng rất rõ ràng, rất thấu suốt. Chúng ta phải nỗ lực không ngoài điều gì khác, mà là loại trừ chương ngại. Phải học khiêm tốn, phải học cung kính, hết thầy chúng sanh vốn dĩ là Phật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi khi không có việc có phải không nên viết bài vị siêu độ oan gia trái chủ, để tránh chiêu cảm tới những phiền phức không cần thiết?

Đáp: Đúng vậy, nên như vậy, gọi là “kính quý thân mà tránh xa”. Nhưng mà tập tục trước đây của Trung Quốc chúng ta, thanh minh, đông chí tế tổ phải viết bài vị. Mặc dù viết bài vị của tổ tiên, đồng thời cũng sẽ viết bài vị của oan gia trái chủ. Ví dụ trước đây không tin Phật sẽ đốt vàng mã cho tổ tiên, ngoài ra nhất định cũng đốt một ít vàng mã cho cô hồn dã quỷ, oan gia trái chủ. Đây là nhân tình, là sự thiện lương của lòng người, đây là chuyện tốt, không phải chuyện xấu. Chúng ta luôn hi vọng không kết oán thù với hết thầy chúng sanh, “oan gia nên giải không nên kết”, vào thời đại vô tri, chưa tiếp xúc lời dạy bảo của thánh hiền, vô ý cố ý kết oán thù với chúng sanh, hiện tại mau chóng hóa giải.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nếu như lúc phóng sanh, không cẩn thận khiến chúng sanh sống dưới nước bị chết, liệu có phải chịu nhân quả sát sanh hay không?

Đáp: Phóng sanh phải dùng tâm cung kính, những chúng sanh đó bản tánh cũng là Phật, chúng có Phật tánh, cho nên phải tôn trọng chúng, phải rất thận trọng. Nếu như chúng bị chết, chúng sẽ không trách bạn, tại sao vậy? Bạn đã tận tâm

tận lực rồi, đó là nghiệp báo của chúng; nếu như chúng ta rất hời hợt, rất tùy tiện, vậy thì đó là lỗi của chúng ta. Mặc dù chúng ta không cố ý giết chết chúng, nhưng là vô ý, vô ý là lỗi, cố ý là tội, trong này có khác biệt nặng nhẹ. Nhưng mà phóng sanh nhất định phải chú ý một chuyện, những chúng sanh mà bạn mua, bạn phải quan sát tỉ mỉ, chúng thật sự có thể sống tiếp, bạn hãy phóng sanh; nếu như nhìn thấy không thể sống tiếp, bạn đứng bên cạnh niệm tam quy y cho chúng, niệm chú Vãng Sanh, niệm Phật, giúp chúng vãng sanh, không còn chịu nỗi khổ trong sáu nẻo luân hồi nữa, đây là chuyện tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, gần đây chỗ con lưu truyền Tích Tụ Tập, đại khái nói văn tự là do tổ tiên lưu lại, nên trân trọng trí tuệ của tổ tiên mới có thể được che chở. Phương pháp là những tờ giấy có chữ, bao gồm báo chí, quảng cáo, tạp chí, sau khi đốt đi đổ xuống sông, cá ăn được tro này sẽ đầu thai làm người. Xin hỏi điều này có phù hợp với giáo dục của đức Phật không?

Đáp: Bạn hỏi như vậy khiến tôi nhớ ra, chuyện này cũng có vấn đề. Tại sao vậy? Trước đây tiếc chữ không giống với hiện nay, trước đây giấy chữ là dùng để truyền đạo, văn chương họ viết đều là luân lý đạo đức, vậy thì không nên tùy tiện vứt lung tung. Báo chí, tạp chí hiện nay trong đó đều viết điều gì? Tôi thấy đa phần là bạo lực sắc tình, sát đạo dâm vọng, nếu những sách này hóa thành tro bị cá ăn được rồi đầu thai [làm người], thì chẳng phải mỗi con đều trở thành nhân vật có vấn đề của xã hội hay sao? Chuyện này nhất định phải biết. Hiện nay trong sách đều viết những gì? Tôi có một cảm giác thực sự là trực giác, trước đây lúc tôi còn trẻ ưa thích tới thư viện, tiệm sách, bởi vì thời đó nghèo, không cách nào mua sách, tới những nơi đó đọc sách, tới tiệm sách đọc sách, đọc nhiều có ích, đọc vài đoạn, một hai tiếng sau tôi mới rời đi, xếp sách lên kệ. Chúng tôi thường tới đó đọc, ông chủ tiệm sách cũng rất hoan hỉ, không mua sách ông ấy cũng rất hoan hỉ, đều là những người đọc sách, đọc nhiều có ích; hiện nay đọc nhiều không có ích. Cho nên, [trước đây] từ trường của thư viện và tiệm sách rất tốt, bạn tới đó tâm sẽ định, hiện tại không được. Mấy năm nay tôi sống ở Hồng Kông, thực tình mà nói thời gian cũng không dài, tôi xem qua hai lần triển lãm sách, từ trường rất không tốt. Thỉnh thoảng tôi cũng tới một số tiệm sách lớn của Hồng Kông, như tiệm sách Tam Liên, từ trường cũng không tốt. Nguyên nhân là gì? Nội dung của sách trong đó không tốt, hoàn toàn khác với tiệm sách tôi tới lúc còn trẻ, cho nên thật sự có vấn đề. Tiếc chữ, chữ trước đây phải yêu tiếc, hiện nay thì xử lý theo phương pháp của con người bây giờ là

được. Đương nhiên, phương pháp tốt nhất là tiêu hủy làm nguyên liệu, tái chế làm giấy, có lợi đối với bảo vệ môi trường, làm giấy tái chế.

Hỏi: Trong cuộc sống hàng ngày, nên làm thế nào mới thực sự tiết chữ?

Đáp: Thực sự tiết chữ là phải yêu tiết điển tịch của thánh hiền xưa, thư tịch cũng không thể viết chữ lung tung trên đó. Tại sao vậy? Hiện nay kỹ thuật in ấn quá phát triển, có được sách quá dễ dàng, nếu như viết chữ lên sách, nhất định phải viết ngay ngắn chỉnh tề, không được viết ẩu, đây là sự cung kính đối với điển tịch. Nếu như tùy tiện viết ẩu là không cung kính đối với sách của thánh hiền, đặc biệt là kinh điển. Cho nên nhất định phải viết cung kính. Ví dụ chúng ta nghe kinh, hiện nay có được kinh điển quá dễ dàng, nghe kinh, có lúc bản thân có chút tâm đắc, viết ở bên cạnh, có thể được, viết ngay ngắn chỉnh tề, có quy tắc, phải yêu tiết những kinh điển này. Sách, kinh thư bị hư hỏng, đem đi đốt, tốt nhất là đốt ở nơi rất sạch sẽ, cũng là tâm cung kính. Sau khi đốt xong bọc tro lại, không được bỏ lung tung, chôn xuống dưới đất, cũng tìm nơi thanh tịnh chôn xuống dưới đất. Người xưa cũng có người thả xuống dưới nước, thả xuống dưới nước nhất định phải dùng một cục đá lớn buộc vào để nó chìm xuống, không để cho cá tùy tiện ăn được, không phải như vậy. Đây đều là cung kính kinh điển, văn chương là để truyền đạo, những gì viết trên giấy này là luân lý đạo đức, là viết những điều này, chuyện này phải chú ý.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi chấp sự mới nhậm chức của niệm Phật đường, nếu như thay đổi thói quen của đại chúng ở niệm Phật đường, đổi câu Phật hiệu bốn chữ thành sáu chữ có thỏa đáng hay không?

Đáp: Trong niệm Phật đường, nếu như đã thành thói quen, phải tùy duyên, đại chúng hoan hỷ, tôn trọng đại chúng; nếu như nói họ niệm không đều, niệm có phiền não, có phân biệt, mọi người có thể thương lượng, sau đó mới đặt ra quy định. Phật đều là hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Nếu như Phật nói, những điều ta dạy là đúng đắn, mọi người đều phải nghe ta, vậy thì hà tất phải mở ra tám vạn bốn ngàn pháp môn, đó không phải là đa sự sao, một môn không phải là được sao? Cho nên Phật không có ý kiến, đều hằng thuận chúng sanh, bạn muốn học pháp môn gì, Phật mở pháp môn đó cho bạn; mở tám vạn bốn ngàn pháp môn, mở vô lượng pháp môn, đây gọi là đại từ đại bi. Nhưng bạn phải hiểu được, vô lượng pháp môn, phương hướng, mục tiêu của Phật là một, chắc chắn không thay đổi. Cho nên Phật nói “pháp môn bình đẳng, không phân cao thấp”. Bất kỳ pháp môn nào, chỉ cần bạn quyết tâm tu học, bạn nhất định sẽ thành công, tại sao vậy? Pháp môn nào cũng thông vô thượng

bồ-đề. Tại sao phải mở nhiều pháp môn như vậy? Căn tánh mỗi người không giống nhau, sở thích của mỗi người không giống nhau, phương tiện của mỗi người không giống nhau. Pháp môn niệm Phật sở dĩ được rất nhiều người tiếp nhận, là bởi vì quá phương tiện, niệm bốn chữ cũng được, niệm sáu chữ cũng được, đều được, niệm lớn tiếng cũng được, niệm nhỏ tiếng cũng được, niệm không ra tiếng cũng được, trong tâm niệm cũng được, đều có thể được, đi đứng nằm ngồi đều có thể niệm, phương tiện như vậy. Tới lúc niệm thành thực, tâm liền định, bạn liền đạt niệm Phật tam-muội. Niệm Phật tam-muội chính là “thanh tịnh, bình đẳng, giác” của đề kinh Vô Lượng Thọ, bạn đạt tâm thanh tịnh, đạt tâm bình đẳng thì liền khai ngộ. Chỉ cần công phu sâu, nhất định đạt được. Bạn chớ nên hoài nghi, “tôi niệm Phật mấy năm rồi, sao vẫn chưa đạt được?” Bạn muốn tới hỏi tôi, vậy thì bạn nhất định chưa đạt được. Tại sao vậy? Bạn niệm Phật còn xen tạp việc “tôi tại sao chưa đạt được”? Đây là một chướng ngại, điều này phá hoại công phu của bạn. Bạn chớ nên hoài nghi, chuyện gì cũng không cần hỏi, một câu niệm đến cùng, chắc chắn đến ngày nào đó tự nhiên sẽ thành công. Cho nên thay đổi phương pháp phải thận trọng, phải cùng mọi người nghiên cứu.

Hỏi: Những người có liên quan liệu có phải gánh vác trách nhiệm nhân quả? Đạo tràng nghe kinh liệu có nên chuyên nghe một vị pháp sư giảng kinh?

Đáp: Chuyên nghe một vị pháp sư giảng kinh là học kinh giáo, không học kinh giáo thì không có hạn chế này, điều này phải hiểu. Nếu như bản thân học kinh giáo, tôi bái người này làm thầy, người thầy này phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với việc học của tôi, tôi chuyên nghe một mình thầy giảng. Người như vậy hiện nay đại khái không còn nữa, đây là sư thừa mà Trung Quốc thời xưa nói tới, hiện nay không còn nữa; hiện nay hiểu đạo không còn nữa, sư đạo không còn nữa. Tôi rất may mắn còn chạm tới một chút, tôi nghĩ từ tôi trở về sau sẽ không còn nữa. Lúc tôi theo thầy học thực sự là như vậy, chỉ tiếp nhận một người thầy, hơn nữa thầy của tôi, đại sư Chương Gia và tiên sinh Phương Đông Mỹ đều không nói rõ ra, nhưng ý của các thầy đều là như vậy, mà thầy Lý thì nói rõ ràng, thầy nói con theo thầy học, chỉ có thể nghe một mình thầy giảng, bất kỳ pháp sư đại đức nào giảng kinh thuyết pháp đều không được nghe, điều này thầy nói rõ ràng với tôi. Đồng ý thì thầy dạy tôi, không đồng ý thì bạn tới học với người khác, điều này nói rất rõ ràng. Nhưng mà có giới hạn thời gian, 5 năm, 5 năm sau bạn có thể nghe, ai giảng kinh bạn cũng đều có thể nghe, trong 5 năm thì không được phép. Tôi đã đồng ý.

Nhưng mà 5 năm này tốt, tại sao vậy? Đến xem sách, xem văn chương cũng phải được thầy đồng ý, thầy không cho phép thì không được xem, ngay cả kinh Phật cũng đều không thể xem, đây là tiếp nhận sự chỉ dạy của thầy. Tôi chấp nhận 5 năm, rất cảm kích, tại sao vậy? Thật sự đó, rất nhiều thứ không thể nghe, không thể xem, tâm liền thanh tịnh, có chỗ tốt như vậy, phiền não nhẹ, trí tuệ tăng, vô cùng rõ ràng. Cho nên hết thời hạn 5 năm, tôi báo cáo với thầy, tôi nói: “Thưa thầy, con tiếp tục giữ quy tắc này thêm 5 năm nữa”, cho nên tôi giữ quy tắc này 10 năm. “Thầy cười rồi nói, được!” Không phải không tốt, có vậy thì gốc của bạn mới cắm vững được. Thông thường truyền thụ vào thời xưa, thời hạn đều là 5 năm, gọi là 5 năm học giới, thực ra là học điều này. Bản thân tôi học 5 năm vẫn chưa đủ, lại học thêm 5 năm nữa, tôi giữ quy tắc của thầy Lý 10 năm. Đây là nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu, chỗ tốt tôi đạt được tôi tự biết, nếu bạn không tự mình trải nghiệm thì bạn sẽ không hiểu được chỗ tốt này, thật sự tự mình trải nghiệm, biết được chỗ tốt trong đó quá nhiều. Phương pháp dạy học của người xưa thật cao minh.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười bốn, lão pháp sư giảng kinh nói, kiến tánh Bồ-tát, tức không còn nhân quả. Xin hỏi, nếu như các vị Bồ-tát này nương theo thuyền từ quay lại độ chúng sanh, liệu còn phải nhận quả báo ác nghiệp đã tạo ở nhân địa không?

Đáp: Chúng ta thấy trong kinh Phật, chúng ta thấy được chư Phật Bồ-tát thị hiện ở thế gian, ngay cả Thích-ca Mâu-ni Phật cũng không ngoại lệ. Bạn xem Thích-ca Mâu-ni Phật thị hiện cho chúng ta, ngài mang theo bình bát, gập năm mất mùa, hạn hán, bá tánh không có gì ăn, ngài cũng không khát thực được đồ ăn, người ta đem lúa mạch cho ngựa ăn cúng dường ngài, ngài cũng ăn, cho nên ngài nhận quả báo ba tháng ăn lúa mạch của ngựa. Nhưng bạn phải biết các ngài làm như vậy là thị hiện, làm cho chúng ta thấy, muốn nói cho chúng ta biết nhân quả không hề giả. Đến lúc nào mới không còn nhân quả? Tôi nói cho mọi người biết, thật sự không còn nhân quả là cõi Thường Tịch Quang Tịnh, trong cõi Thường Tịch Quang Tịnh không có vật chất, cũng không có tinh thần, cho nên không còn nhân quả, trong cõi Thật Báo Trang Nghiêm đều có. Lúc tôi giảng Vọng Tận Hoàn Nguyên Quán đã từng nói với quý vị, nhân quả bắt đầu có từ khi nào? Từ khởi tâm động niệm, khởi nguồn đồng thời cùng với vũ trụ, cùng với sanh mạng. Bạn xem vũ trụ, sanh mạng làm sao mà có? “Nhất thể nhị dụng”, tại sao lại khởi nhị dụng? Bởi vì dao động sóng cực kỳ nhỏ của một ý niệm, dao động sóng này chính là khởi tâm động niệm.

Bốn chữ khởi tâm động niệm này chúng ta nghe không hiểu, làm sao chúng ta biết được? Chúng ta giảng bốn chữ khởi tâm động niệm này quá sơ sài, bạn động ý niệm nào đó, quá sơ sài. Cho nên Phật hỏi Di-lặc Bồ-tát, tức là nói khởi tâm động niệm của phàm phu chúng ta, trong một khởi tâm động niệm có bao nhiêu khởi tâm động niệm vi tế? Chúng ta đâu hiểu được đạo lý này? Khởi tâm động niệm là nhân, y chánh trang nghiêm hiện tiền, đó không phải là quả hay sao? Cho nên nhân quả này, bạn xem bắt đầu từ khi có, bắt đầu từ khi vũ trụ phát sanh, đó mới là thật, hoàn nguyên, quay về tự tánh thì không còn nữa. Thật sự làm được không khởi tâm, không động niệm, ngay cả cõi Thật Báo Trang Nghiêm cũng không còn. Cho nên chúng ta học tập kinh Hoa Nghiêm, trong đó tôi cũng giảng rất nhiều, cõi Thật Báo Trang Nghiêm là chuyện như thế nào? Là tập khí khởi tâm động niệm chưa đoạn, cho nên có 42 cấp bậc. Tập khí khởi tâm động niệm đoạn trừ rồi, cõi Thật Báo Trang Nghiêm cũng không còn, chỉ còn cõi Thường Tịch Quang, đó là bản thể của tự tánh, [cõi này] cái nào cũng không phải, không phải tinh thần, cũng không phải vật chất. Nhưng mà cõi này ở đâu? Khấp pháp giới, hư không giới đều tồn tại. Không gian là giả không phải là thật, tự tánh là thật không phải là giả, không gian cũng là tự tánh biến hiện mà ra.

Những điều này chúng ta phải thường xuyên thể hội, thật sự thể hội được chỗ này thì mới hiểu được khấp pháp giới, hư không giới là một thể, một thể này vô cùng thân thiết, thật sự là không cách nào chia tách. Hiện nay, chúng ta nói thân thể này của chúng ta, thân thể này là một thể, mắt, tai, mũi, lưỡi, thân cũng là một thể, mắt, tai, mũi, lưỡi, thân còn có khoảng cách. Trong tự tánh không có khoảng cách này, thực sự mà nói là thu nhỏ, thu nhỏ lại thành một hạt căn bản, ngày nay gọi là hạt căn bản, Phật pháp giảng thu nhỏ tới tột cùng thì vẫn là một thể hoàn chỉnh, khấp pháp giới, hư không giới thu nhỏ thành một thể vẫn là một thể hoàn chỉnh. Đây là khoa học trong Phật pháp giảng, thật sự kỳ diệu, đây gọi là Hoa Nghiêm áo chỉ. Cảnh giới này là cảnh giới của Phật, trong kinh Hoa Nghiêm tôi giảng, Bồ-tát Sơ trụ của Viên giáo là minh tâm kiến tánh, cũng tức là nói người này tuyệt đối không khởi tâm động niệm đối với hết thủy pháp thế gian và xuất thế gian nữa. Nhưng mà người này vẫn có vấn đề, vấn đề là gì? Mặc dù không khởi tâm, không động niệm, có tập khí khởi tâm động niệm, có phương pháp đoạn trừ tập khí này không? Không có phương pháp, thời gian dài tự nhiên sẽ không còn nữa. Phải mất thời gian bao lâu? Trong kinh đức Phật nói với chúng ta, ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Sau ba đại a-tăng-kỳ kiếp tập khí không còn nữa, không còn mới gọi là cứu cánh viên mãn Phật. Mặc dù có tập

khí, nhưng không ảnh hưởng, tại sao? Không khởi tâm, không động niệm thì làm sao ảnh hưởng được? Không ảnh hưởng. Cho nên trí tuệ, đức năng, tướng hảo, tác dụng của người này không hề khác với Phật có quả vị cứu cánh, người này là Phật thật sự, không phải là Phật giả. Không giống với Phật trong mười pháp giới, Phật trong mười pháp giới có khởi tâm động niệm, có điều không có phân biệt chấp trước, [nhưng] có khởi tâm động niệm.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong đạo tràng thường có cư sĩ phát tâm in nội dung khuyến người hướng thiện để ở chỗ phát hành của đạo tràng, lâu ngày những sách giấy này càng ngày càng nhiều, xin hỏi phải xử lý như thế nào?

Đáp: Những nội dung khuyến thiện này rất nhiều, đương nhiên người phát tâm cũng đều là người thiện tâm, người trong đạo tràng nhiều, lượng lưu hành lớn, có thể lưu hành ở những nơi này. Giống như đạo tràng của chúng ta, đồng tu từ khắp nơi tới tham quan rất nhiều, cũng có rất nhiều người ở nơi họ sinh sống cũng đang xây đạo tràng, hoặc có người là trụ trì đạo tràng, có thể để họ mang về nhiều một chút. Đặc biệt là ở nước ngoài, nơi nào có đạo tràng hi vọng họ mang về nhiều một chút, tặng cho đồng tu nơi đó, phải tận lực giới thiệu. Nếu như mọi người nhìn thấy những nội dung này, không hoan hỷ lắm, vậy thì chúng ta cố gắng in ít lại, nếu như hoan hỷ, nhiều người thỉnh, chúng ta có thể in nhiều hơn, đây là chuyện tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi câu mà Lão tử nói “đạo khả đạo, phi thường đạo”, liệu có giống với pháp tắc vận hành của tự nhiên trong Phật giáo không?

Đáp: Trong này có giống có khác, ý nghĩa câu nói của Lão tử có thể nói vô cùng gần giống với câu “không thể nghĩ bàn” trong Phật pháp. Đạo có hay không? Có, chắc chắn có. Có thể nói ra được không? Không nói ra được. Tại sao vậy? Nói ra bạn sẽ có phân biệt, có chấp trước. Nếu như chúng ta muốn hỏi, lìa khỏi phân biệt chấp trước, bạn nói một câu, bạn có thể nói ra không? Không nói ra được. Hoặc là dùng lời hiện nay, rời khỏi tương đối, bạn nói một câu, bạn có thể nói ra không? Được, tôi nói đạo, đối lập của đạo là phi đạo, đều có tương đối. Chúng ta thật sự sống trong thế giới tương đối, trong Phật pháp gọi tương đối là biên kiến, nhị biên, nói lớn, đối lập với lớn là nhỏ; nói dài, đối lập của dài là ngắn, luôn có hai bên; nói đúng, đối lập của đúng là sai; nói thật, đối lập của thật là giả, rời khỏi hai bên, bạn nói ra một câu, không nói ra được. Cho nên có thể nói ra, phi thường đạo, không phải là đạo thật; chữ thường này có nghĩa là vĩnh hằng. Nhưng mặc dù không thể nói ra, dùng lời nói dẫn dắt bạn. Cho nên Phật pháp nói, hết thấy kinh mà Phật

thuyết, tại sao bạn không thể chấp trước? Trong kinh Kim Cang đức Phật giảng rất rõ ràng, “pháp còn phải xả, huống hồ phi pháp”, pháp là hết thầy pháp mà Thích-ca Mâu-ni Phật giảng trong 49 năm, bạn có thể không chấp trước, bạn có thể không phân biệt, bạn thật sự liền đắc đạo. Nếu như bạn dùng tâm phân biệt chấp trước để nghe Thích-ca Mâu-ni Phật giảng, vậy đều nghe sai hết.

Cho nên, Mã Minh Bồ-tát trong Khởi Tín Luận dạy chúng ta, dùng tâm thái như thế nào để nghe kinh, tụng kinh? Dạy chúng ta “*lìa tướng ngôn thuyết, lìa tướng danh tự, lìa tướng tâm duyên*” đó chính là thường đạo. Cũng chính là nói, bạn thật sự có thể lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn liền đắc đạo, trong phút chốc liền khai ngộ. Cho nên lý giải câu này của Đạo gia giống với Phật pháp, nói với chúng ta, hết thầy pháp đều là pháp phương tiện, nhà Phật gọi là phương tiện thiện xảo. Phật Bồ-tát ứng hóa trên thế gian này, trong Hoàn Nguyên Quán chúng ta thấy bốn đức, bạn thấy bốn đức, đức đầu tiên là “tùy duyên diệu dụng”, Phật giảng kinh thuyết pháp cho chúng ta, thị hiện vô số đều là tùy duyên diệu dụng, điều này bạn phải biết. Vậy chúng ta chỉ nhìn thấy tùy duyên, không nhìn thấy chỗ diệu dụng của Phật. Diệu dụng ở chỗ nào? Diệu dụng ở trong tùy duyên, trong tùy duyên nhìn thấy diệu dụng, vậy thì bạn liền nhìn ra môn đạo, bạn liền pháp hỷ sung mãn, bạn thật sự có thọ dụng. Trong tùy duyên không nhìn thấy diệu dụng, bạn vẫn sanh phiền não, tại sao vậy? Vẫn sanh phân biệt, sanh chấp trước, sanh phiền não. Trong tùy duyên bạn nhìn thấy diệu dụng, trong tâm bạn có thể hội, nhẹ nhàng mỉm cười. Thích-ca Mâu-ni Phật cầm hoa, tôn giả Ca-diếp nhìn thấy mỉm cười, ngài ấy hiểu được, tại sao vậy? Ngài ấy nhìn thấy diệu dụng trong tùy duyên của Thích-ca Mâu-ni Phật, ngài ấy nhìn thấy được, đây là truyền Thiên tông. Cho nên, người khác chỉ nhìn thấy tùy duyên của Thích-ca Mâu-ni Phật, không nhìn thấy diệu dụng của Phật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đạo tràng có phóng sanh một số động vật như heo, chó, cá, xin hỏi liệu có thể lấy thực phẩm của đạo tràng nuôi chúng không? Liệu có khiến chúng phạm giới ăn trộm vật của thập phương thường trụ không?

Đáp: Bạn lấy thực phẩm cho chúng ăn, chúng không phạm, ai phạm? Người lấy thực phẩm đưa cho chúng ăn phạm. Nếu như người lấy thực phẩm cho chúng ăn nói rõ ràng với thường trụ, thường trụ đồng ý thì không phạm giới. Cho nên vật thường trụ, ví dụ người quản lý những vật phẩm, những đồ này đều là thầy giám viện, đương gia, nếu thầy giám viện đồng ý thì không có vấn đề, không phạm giới.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong Đệ Tử Quy có câu, “chớ đạp thêm”, theo Phật pháp mà nói, có ý nghĩa càng sâu hơn không?

Đáp: Ý nghĩa rất sâu. Quý vị trước đây nghe chúng tôi cùng nhau học tập Hoàn Nguyên Quán của quốc sư Hiền Thủ, câu này thuộc về loại nào? Điều thứ hai trong bốn đức, điều đầu tiên trong bốn đức là “tùy duyên diệu dụng”, điều thứ hai là “oai nghi hữu tắc”, câu [Đệ Tử Quy] thuộc về điều này. Tức là nói trong cuộc sống thường ngày, từng chuyện nhỏ nhất đều phải làm tấm gương cho chúng sanh thông thường thấy, ý nghĩa ở chỗ này. Chư Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức, lời nói hành vi cử chỉ, đi đứng nằm ngồi đều có quy tắc. Tại sao vậy? Không vì bản thân, mà các ngài làm tấm gương tốt cho chúng sanh, giáo hóa chúng sanh, thân giáo. Những chi tiết này nếu bản thân chúng ta đều rất tùy tiện, làm sao khiến chúng sanh giữ quy tắc được? Làm sao có thể giúp đỡ họ phá mê khai ngộ? Làm sao có thể giúp đỡ họ lìa khổ được vui? Dụng ý này rất sâu, từng chuyện nhỏ nhất đều không phá quy tắc, không được cho rằng đó là chuyện nhỏ.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, thời mạt pháp con cháu ma vương đấp cà-sa trên người trà trộn vào cửa Phật, dùng hình thức người xuất gia phá hoại Phật pháp. Xin hỏi những người xuất gia này biết hoặc thừa nhận bản thân là con cháu ma vương không?

Đáp: Chuyện này tôi không biết, bạn tới hỏi họ, họ cũng không biết. Hiện tượng này hiện nay rất nhiều, cho nên bạn cũng nên nhớ kỹ lời dạy của Phật. Phật giáo truyền đến ngày nay tại sao lại biến chất? Bạn phải hiểu được, Phật pháp là sư đạo, sư đạo xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Xã hội hiện nay, trong giáo dục không còn hiếu đạo, hiếu đạo không còn thì làm sao có sư đạo? Bạn tỉ mỉ quan sát từ chỗ này, bạn liền biết được tại sao Phật pháp suy bại, sau đó bạn liền biết được nên cứu vớt Phật pháp như thế nào. Đạo cứu vớt bắt đầu làm từ tôi, bạn đừng dựa vào người khác, dựa vào người khác bạn sẽ mất hết hi vọng, phải dựa vào chính mình, chính mình quay đầu trước, làm tấm gương cho người khác thấy, bạn làm ra thành tích vậy thì sẽ ảnh hưởng người khác. Mới đầu ảnh hưởng một người, hai người, dần dần sẽ càng ngày càng nhiều, như vậy mới đúng. Cho nên không thể trách người khác.

Hỏi: Câu tiếp theo, câu này trong sách Mạnh tử: “*Trời sắp giao trách nhiệm lớn cho người nào, trước tiên ắt sẽ làm khổ tâm chí người ấy, gân cốt mệt mỏi, thân thể đói khát, gia cảnh nghèo túng, làm việc gì cũng lộn xộn, trái ý. Vì thế nên tâm mới sanh ra tánh nhẫn nại, tăng thêm những năng lực vốn chưa đủ của họ!*” Trời

trong đây là chỉ cho ai? Là ai “làm việc gì cũng lộn xộn, trái ý”? Theo đạo lý nhân quả của Phật pháp, nên giải thích đoạn văn này như thế nào?

Đáp: “Trời” này trong Phật pháp giải thích là pháp tánh, bạn thật sự giác ngộ, bạn sẽ có cảm giác sứ mệnh, khi bạn mê hoặc thì không có. Thế giới xã hội ngày nay động loạn như vậy, bạn có muốn cứu vớt thế giới này? Bạn có muốn giúp đỡ người trên thế gian này quay đầu là bờ hay không? Nếu như bạn có cảm giác sứ mạng này, đây gọi là trời, cảm giác sứ mạng này là trời, là chỉ điều này. Từ nhân quả mà nói, mỗi người đến thế gian này đều có nhiệm vụ. Con người tại sao lại sống trên đời này? Phật pháp nói rất hay, đời người trả nghiệp, nghiệp bạn tạo trong đời quá khứ, đời này tới chịu quả báo. Đời quá khứ tạo nghiệp thiện, đời này nhận quả báo thiện, đời quá khứ tạo nghiệp ác, vậy thì bạn đến chịu tội, nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai, đây là trời. Nhưng mà mặc dù là ý trời, nếu như bạn là người có ý chí thì có thể đoạn ác tu thiện, có hồng nguyện, trong Phật pháp gọi là chủ trì chánh pháp, đối với xã hội mà nói, cứu khổ cứu nạn, có bi nguyện như vậy, có thể xoay chuyển vận mệnh của bạn. Nhưng mà tiếp theo đó đều là những khảo nghiệm phải chịu đựng được, không có những khảo nghiệm này, không có những giày vò này thì bạn sẽ không có thành tựu.

Vậy chúng ta muốn hỏi, chư Phật Bồ-tát tới cõi này cũng phải trải qua khảo nghiệm sao? Chúng ta nói ví dụ về lục tổ của Trung Quốc là đại sư Huệ Năng, bạn xem sau khi ngài tiếp nhận y bát, người trong chùa không phục, muốn cướp lại y bát, thậm chí muốn hại chết ngài, đại nạn như vậy! Ngài chạy tới chỗ nhóm thợ săn, làm khổ công cho thợ săn, thợ săn đi săn bắt, ngài nấu cơm cho họ, làm đầu bếp, thời gian không hề ngắn, làm 15 năm, ngày ngày hầu hạ những thợ săn đó. Ngài tiếp nhận y bát, ngài đã thành Phật, Phật vẫn phải chăm sóc những người tạo ác nghiệp, những người sát sanh, bản thân ngài ăn chay, vẫn phải nấu những món mặn cho họ ăn, người bình thường không làm được; 15 năm sau, những đồ kị chướng ngại đó dần dần hóa giải, mọi người dần quên đi chuyện này, ngài mới xuất hiện. Không trải qua những khổ nạn, những giày vò này, Phật Bồ-tát đều phải trải qua, chúng ta học Phật, bạn có thể nói cả đời rất thuận lợi, không có người giày vò bạn, làm gì có đạo lý này!

Thích-ca Mâu-ni Phật tại thế, tăng đoàn của ngài cũng không thái bình. Đề-bà-đạt-đa dẫn đầu, có một nhóm người xuất gia không hài lòng với lời dạy của Thích-ca Mâu-ni Phật, ngày ngày gây phiền phức, như vậy mới khiến Thích-ca Mâu-ni Phật

đặt ra quy tắc, đặt ra giới luật. Nếu như tăng đoàn hòa hợp, Thích-ca Mâu-ni Phật sẽ không đặt ra những giới luật này. Đặt ra giới luật thì chánh pháp mới có thể trụ thế lâu dài. Cho nên những điều này, bạn xem đều là ý trời, đều sắp xếp cho bạn, trải qua nhiều khổ nạn, giày vò như vậy, mọi người mới có tín tâm với việc hoằng pháp lợi sanh của bạn, nếu bạn thuận buồm xuôi gió sẽ không có tín tâm đối với bạn. Đích thực là chịu được khảo nghiệm, những điều bạn nói bạn đều làm được, những điều chư Phật Bồ-tát dạy bạn, bạn đều có thể y giáo phụng hành, cũng mang lại tín tâm cho đại chúng. Lời mà Mạnh tử nói, thánh hiền thế gian và xuất thế gian cũng không ngoại lệ, ở đây dùng một câu nói đơn giản nhất để nói, phải chịu được khảo nghiệm.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, thời mạt pháp, tà sư thuyết pháp, ngụy tạo kinh điển nhiều như cát sông Hằng. Người học Phật đối với những người lầm đường lạc lối, khuyên bảo nhiều lần nhưng đều vô ích, thật sự cảm thấy đau lòng mà bất lực. Xin hỏi nên làm thế nào để giúp đỡ họ?

Đáp: Trước tiên phải giúp đỡ chính mình, chính mình thành tựu thì bạn mới có thể ảnh hưởng người khác. Vấn đề này rất nghiêm trọng. Lúc tôi mới học, thầy dạy chúng tôi, những kinh điển ngụy tạo này, bởi vì hiện nay không giống trước đây, hiện nay tự do ngôn luận, tự do xuất bản, cho nên nội dung của họ, khi in Đại tạng kinh họ có thể bỏ vào trong Đại Tạng Kinh. Tiêu chuẩn thời xưa là Đại tạng kinh, Đại tạng kinh không phải tùy tiện mà có thể sưu tầm biên tập được, phải trải qua một số vị cao tăng đại đức thời đó giáo duyệt, hoàng đế phê chuẩn mới có thể nhập Tạng Kinh. Điều này cho thấy rõ, nhập Tạng Kinh đều không có vấn đề, không được nhập Tạng Kinh thì cùng lắm bạn chỉ có thể dùng để tham khảo, không thể dựa vào đó, phải dựa vào tất cả kinh điển nằm trong Tạng Kinh. Cho nên thầy nói, hiện nay thế gian đang in Đại tạng kinh, người họ ưa thích, người họ khâm phục đều đưa vào trong đó. Thầy dạy chúng tôi, Đại tạng kinh mà chúng tôi tham khảo dùng bản thời xưa. Hiện nay giới hạn thấp nhất, chúng tôi dùng Long Tàng làm tiêu chuẩn, Tạng Kinh của các triều đại trước Long Tàng, bạn thấy trong mục lục không có, bạn thấy trong Tạng Kinh có quyển kinh này không, cầm kinh điển hiện nay đối chiếu với kinh điển Tạng Kinh một chút, nếu như sai khác quá nhiều, chúng tôi dựa theo Tạng Kinh, không dựa theo bản lưu thông hiện nay. Sự chỉ bảo này là đúng đắn, nếu không chúng tôi làm sao biết được quyển kinh này là thật hay giả? Là nguyên bản hay đã bị người khác sửa đổi? Thầy dạy chúng tôi như vậy, chúng tôi đều hiểu rõ. Chúng ta cũng có thể giới thiệu phương pháp này cho người khác, còn

họ có thể tiếp nhận hay không đó là thiện căn phước đức nhân duyên của họ, chúng ta giới thiệu là chúng ta đã làm trọn nghĩa vụ của mình, họ không tiếp nhận là chuyện của họ, như vậy mới đúng.

Hôm nay câu hỏi rất nhiều, hình như chúng ta còn một nửa vẫn chưa trả lời, lưu lại đến thứ 5 tuần sau.

Hôm nay đã hết thời gian, chúng ta trả lời đến đây thôi.